ДРАКОНОБОРЦІ

Петро Ковальчук

МИСЛИВЦІ

Роман

Київ

УДК 821.161
К56

Серія «Драконоборці»

Ковальчук Петро
К56 Мисливці : роман. Київ Видавництво Ліра-К, 2023. 208 с.
ISBN 978-617-520-473-3

Полювання продовжується. В Карпатських горах на окраїні цивілізації Габріель і Володимир переслідують фамільяра, який не може спинити жагу до вбивств. Однак, останні жертви виявляються не простими людьми. В гру вступають мисливці.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-473-3

© Ковальчук П., 2023
© Видавництво Ліра-К, 2023

Попередження!

У тексті є посилання на музичні твори, які використовувалися при створенні атмосфери в тій чи іншій сцені. Тексти деяких пісень вплетено безпосередньо в текст. Можливо, прослуховування цих музичних творів допоможе проникнутися в атмосферу світу драконоборців і краще зрозуміти автора. Повний список музичних творів ви можете знайти в плейлисті.

Приємного прослуховування.

НА ОКРАЙКУ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

17 червня 2013 року.
Понеділок, 10 год. 03 хв.

За величним Карпатським хребтом, на окрайку цивілізації, розташовувалося вимираюче село. Старі, обвислі будинки стояли обабіч вузької річки, джерело якої бере початок з непроглядних гірських нетрів.

У Заріччі місцеві жителі були мовчазнми й похмурими. У їхніх поглядах відбивалася далека життєва мудрість і страх гір, які нависали над ними. Давні перекази уривками вилітали з вуст найстаріших жителів села, попереджаючи про безіменний жах, який покоїться під зеленим покривалом гірських хребтів. Усередині лісового масиву можна відчути зловісне шепотіння дерев, корені яких обплітали масивні кам'яні валуни. Невидимі кроки сухими сосновими голками і тихий жіночий шепіт витали між стовбурами, відлякували місцевих жителів і були смертельним вироком для чужинців. Молоде покоління не успадкувало мудрості гір, а лише страх перед невідомим. Свій страх вони запивали алкоголем, пропалювали монотонні дні життя. Від смерті місцеві жителі чекали спокою і звільнення від своїх страхів.

Двоє чужинців порушили спокій, поселившись у селі. Тепер давні перекази знову злітали з вуст.

Ржаві пружини ліжка почали поскрипувати, перекликаючись одна між одною. Пружини вмить замовкли, повернувшись у свій бувалий стан. Тіло глухим ударом упало на підлогу, згортаючись в ембріон.

Габрієль розкрив заплакані очі. Його серце несамовито калатало від побаченого кошмару. Він швидко витер заплакане обличчя, щоб ніхто не бачив.

«Драконоборці не плачуть і їх кошмари не діймають, – подумав Габрієль, зітхнувши. – Я повелитель кошмарів».

На сусідньому ліжку було пусто. Він розлігся на підлозі, прислухаючись до звуків знадвору. Поглянувши під ліжко, Габрієль потягнувся до гітарного футляра. Він здув шар пилу, який хвилею розчинився в повітрі, й відкрив замки. Серед купи книг і листів з картотек Габрієль дістав згорнуту в рулон закривавлену синю сорочку. Розгорнувши, він дістав гроші. Перерахувавши готівку, Габрієль похитав головою. Було недостатньо, щоб дотягнути до кінця тижня. Сховавши футляр назад, він сів на ліжко.

«Як жити далі?»

У невеличкому сарайчику, де він сидів на підлозі, стояло два старих армійських ліжка, шафа з мотлохом, три стільці та купа сільськогосподарського мотлоху, розставленого по кутках. У таких спартанських умовах Габрієль оселився з Володимиром, чиї марення привели їх сюди.

Умившись холодною водою, Габрієль намагався відігнати огидні образи зі свого кошмару. Образи Геліки й досі не покидали його розуму. Гнилий скелет постійно переслідував Габрієля уві сні, і він, навіть незважаючи на наявність у нього базових сомнамбулічних знань, не завжди міг утекти. Ця ніч була однією з тих, коли він потрапляє в гнилі обійми. Габрієль знав, що найкращий спосіб побороти огидні спогади й кошмари, – це створити «нові» позитивні спогади й навантажити мозок роботою. На щастя, гори надавали таку можливість.

«Природа своїми буйними травами та цупкими коренями з часом накриє останні залишки цивілізації, на

яких трудяться ці люди, – подумав Габрієль, вийшовши надвір. – Який сенс у всьому цьому хазяйстві? Живи й насолоджуйся життям».

Теплі промені сонця пробивалися через зелені вершини. Габрієль оглянувся навколо. Свіже гірське повітря наповнило легені.

– Ще один день у цій глушині, – промовив, усміхнувшись, Габрієль.

Серед усіх місцевих жителів у Заріччі є одна ядуча стара, яку всі називають Горпиною. Вона чи то з доброти душевної, чи з грошей запропонованих, прихистила в себе двох юнаків, які шукали гори в горах. Вони мали поселитися на кілька днів. Але їхній план дав збій, і Горпина вирішила цим скористатися наповну. Так, зменшивши суму проживання в сараї, вона примусила допомогти їй по господарству: прополювати городи, годувати курей і свиней, рубати дрова, тягнути воду з колодязя та ще цілу купу дрібних сільських справ. Натомість Горпина зготує їм їсти – не царський обід, але щоб не вмерти вистачає. Від великої кількості справ і дуже раннього підйому хлопці вирішили по черзі допомагати старій. Сьогодні була черга Володимира, що не могло не радувати.

Габрієль попрямував до ферми Кравчуків. У кучерявій голові зародився новий план. На окрайці села височів двоповерховий будинок. Єдиний зразок цивілізації на сотні кілометрів. Сягнистий дах вкривали сонячні батареї, а подвір'я було вистелене бруківкою та огороджене триметровим парканом. Від автоматичних воріт змією звивалася асфальтована дорога в село, де переходила в ґрунтівку. Вздовж лісу, за будинком, сітка огороджувала хліви та стайні, де жили коні та свині. Там, не покладаючи рук, працювало десяток місцевих жителів, яких ще не зборов алкоголь.

Габрієль наблизився до дубового пенька обабіч дороги. На траві збоку сидів старець зі схрещеними ногами. Мамай – так звали старого через поважний вік і туманну історію його життя. На вигляд він був схожий на голомозого козака, сиві вуса якого розвіювались при подиху гірського вітру. Він працював на фермі Кравчуків охоронцем. Дивлячись на загальний контингент села, не було нічого дивного у виборі такого охоронця. Він, на відміну від інших старих, займався бігом і медитацією під дубовим пеньком, поки всі інші дружно спивалися під березами навпроти річки.

Місцеві, щоб не розповідати про ліс і камені, які залишились від попереднього поселення, охоче розповідають усім туристам історію одного чоловіка. Мамай, з'явившись у селі, не мав притулку, і Кравчук прихистив його. Потім Оленку, дочку Кравчука, викрали бандити. Істинні мотиви викрадення залишились невідомими, а в селі, як заведено, кожен розповідав свою версію. Дитину викрали й ніхто нічого не зміг зробити. І лише Мамай відправився на пошуки. Розправившись із бандитами, він повернув дочку. Ця історія нагадує один з героїчних епосів з хепі-ендом, але в житті не все так райдужно, як здається. Викрадачі спотворили дівчинку, залишивши шрам на обличчі.

Як людина, Мамай є замкнутим і водночас відкритим співрозмовником. Може різко змінити тему розмови, якщо йому щось не подобається чи він чогось не знає. В основному він оповідач, як і будь-хто зі старих людей.

Більшість людей похилого віку люблять розповідати різні історії зі свого життя, так сказати, ділитися досвідом. Але Мамай всіляко ухиляється від розповідей про своє минуле життя чи деталей визволення Оленки.

Габрієль і не тривожив його лишніми розпитуваннями. Зі слів жителів села, з якими він пив до злощасного

викрадення, в нього колись була сім'я, яка його чи кинула, чи він їх пережив. Мамай, бувши п'яним, якось згадував про дочку, яку дуже любив. У селі не дуже хотіли піднімати тему його життя: звідки він? чим займався? Їм подобався замкнутий добросердечний старий у потертій шкіряній куртці, яким знали Мамая. Вони бачили героя, який знайшов нову сім'ю.

Одного разу він позичив Габрієлю компас, щоб той не заблукав у лісі. Він не розпитував, навіщо, чому і що він робитиме. Мамай просто взяв і виконав прохання. Та Габрієль загубив компас і заблукав.

Мозолисті пальці Мамая торкалися струн гітари, видобуваючи наповнену гіркотою мелодію.

Габрієль кашлянув.

– Наші Шаблі затупились, – глибоким голосом наспівував Мамай. – Мушкети без курків. Наше серце козацькеє не боїться Турків[1].

Габрієль набрав кисню в легені для покашлювання.

– Стій, – сказав Мамай, розплющивши очі. – Ніякого спокою на старості літ.

– У мене до вас є одне прохання, – промовив Габрієль.

– Не кажи, що ти знову втратив компас, – поцікавився Мамай.

– Ні, ні, – відказав Габрієль, усміхнувшись. – Це було лиш один раз і більше не повториться. У мене делікатніше прохання.

– Ти поводишся, як баба, яка канючить гроші! – сказав Мамай, провівши рукою по сивих вусах.

– Неправда, – засоромлено відповів Габрієль. – Я не канючу гроші.

[1] Ой сів Пугач на Могилі – Українська народна пісня

– Проживеш стільки, як я, будеш бачити людей, як відкриту книгу. Хоча ти не проживеш стільки, – сказав старий, усміхнувшись. – Тепер допоможи мені піднятися.

Габрієль ухопився за простягнуту руку і підняв старого. Його кістки з хрустом розігнулись. Мамай закинув гітару за плече і вони попрямували до будинку Кравчука.

Зупинившись біля воріт, Мамай дістав пачку цигарок і поглянув на ґрунтову дорогу знизу.

Вантажівка, здіймаючи стіну пилу, їхала в сторону конюшень.

– Напевно, нам не сюди? – поцікавився Габрієль.

Мамай кивнув, випустивши дим носом.

– Ти, як бачу, надовго зі своїм цімбором[2] тут осів? – усміхнувся Мамай.

– Не питай, – зітхнув Габрієль, похитавши головою. – А що це за вантажівка? Я її вперше тут бачу.

– Це, напевно, Косар, знову за кіньми приїхав. Ти його не видів[3] лише через те, що він раз на рік приїжджає, щоб закупитися худобою на якесь свято.

– А не простіше в місті закупитись, щоб не їхати в цю глушину так далеко?

– Ця глуш[4] для нього ближче, ніж місто.

– Як розуміти «ближче»? – здивувався Габрієль. – Ти хочеш сказати, що тут у горах є ще одне село?

– Так, за три версти на захід, – відповів Мамай, махнувши рукою.

Габрієль поглянув на гори.

---

[2] Друг – по-закарпатськи.

[3] Бачив – по-закарпатськи.

[4] Глушина – по-закарпатськи.

* * *

З вантажівки вистрибнув худорлявий чоловік в окулярах.

Максим Кравчук, власник ферми та дому, вийшов назустріч гостю. Зупинившись перед ним, він закрив його своєю тінню. Косар потиснув руку хазяїну, яка була удвічі більша від його власної. Максим скоріше був схожий на ведмедя з чорними, як смола, очима, а не на бізнесмена з двома вищими освітами.

Двоє працівників відкрили вантажівку і почали заводити коней усередину. Мамай рушив їм на допомогу. Габрієль мовчки спостерігав за їхньою роботою.

– Я приїду через три дні, – сказав Косар і попрямував до вантажівки.

– Доброго дня, – привітався Габрієль. – Ваше село далеко?

Косар поправив окуляри.

– Раз, давай познайомимося, – сказав він, простягнувши руку. – Сергій Косар.

– Габрієль, просто Габрієль. – відповів він з кам'яним виразом обличчя. – Я турист, подорожую горами.

– Дуже добре, що подорожуєте, – сказав Косар. – Наше селище, Високе, за три версти[5] звідси. Якщо пройдеш такий путь, то ми всі будемо вам раді.

– Та запросто, – відказав Габрієль, усміхнувшись.

Почухавши свою лисіючу голову, Косар додав:

– Я через три дні знову приїду. Якщо захочете відвідати Високе, я зможу підкинути.

Габрієль кивнув.

---

[5] 3,2 км

– Усе готово, – сказав Мамай, підійшовши. – Можете вирушати.

– До побачення, землероби! – вигукнув Косар, сівши у вантажівку.

– Дивний мужик, – сказав Габрієль услід вантажівці.

– Вони там усі такі, – відповів Кравчук, підійшовши. – Вони живуть в дебрях[6] від цілого світу. В єдності з природою. Хоть[7] і використовують як машини та бабло.

– А навіщо їм коні? – поцікавився Габрієль, поглянувши на власника ферми.

– Нись[8] коні. Через три дні за свинями заїде. – відповів Максим. – В них скоро має бути свято. Вони купують м'ясо і пару днів відпочивають.

– Макс, хочу в тебе щось зазвідати[9], – сказав Мамай, поклавши руку Габрієлеві на плече.

* * *

19 год. 03 хв.

Білосніжні хмари повільно пливли блакитним небом і ховалися за зеленими вершинами гір. Володимир видихнув і потер долонею лоб. Він сидів на полонині й розглядав лісисті вершини. Слідів від монети вже не було, але він відчував дивну порожнечу в тому місці. Дискомфорт особливо відчувався в холодні чи дощові дні, немов у його лобі була відкрита дірка, через яку можуть вивалитись мізки, якщо добре сколихати.

---

[6] Глушина – по-закарпатськи.

[7] Хоч – по-закарпатськи.

[8] Сьогодні – по-закарпатськи.

[9] Запитати – по-закарпатськи.

Обурення і ненависть щодня обпікали його душу. Габрієль так і не розповів, що саме сталося на лісопильні та про що він домовлявся з чорнокнижником. Габрієль казав, що немає сенсу повертатися в минуле, бо «що б я не сказав, минуле не зміниться». Він постійно нагадував про драконоборців і місію зі знищення пацюка. Володимир мовчки змирився, рахуючи кожен день до моменту закриття петлі. Бо що любив пояснювати та обговорювати Габрієль, то це план відьми. З його слів, дух Сивіли створив часову петлю між двома рівноденнями, як особливими енергетичними днями, в межах одного календарного року. І тому, якщо вони повернуться в Рівне до моменту закриття петлі, то відьма зможе все перегравати знову. Дух відьми витає біля Тараса і створює необхідні умови для повернення.

«Можливо, Сивіла знає про наше існування і плювати на нас хоче? – роздумував Володимир над словами Габрієля. – Якщо ми її вбили навесні, то що їй заважає дізнатися про себе восени? Можливо, вона жива і ми, крім пацюка, шукаємо ще якийсь артефакт? Історія руїн у лісі та розповіді про мавок дають змогу припустити і такий розвиток подій. Пацюк також шукає щось у горах?»

Володимир кожного дня розглядав лісисті вершини. Картинка перед очима сходилася не повністю, як в марені.

«З якої сторони потрібно дивитися на ці прокляті гори?» – запитував себе Володимир кожного дня.

Так і сьогоднішній день був принесений в жертву.

«Габрієль безнадійно бродить лісами в пошуках різних святилищ, – думав Володимир. – Я медитую на гори з надією, що він загубить знову компас і не повернеться. Тоді я зможу повернутись. Чому якийсь детектив відпочиває вдома, а я мушу батрачити на огидну стару? Чому він йому повірив? Ці всі розповіді про часові петлі